

VOCACIÓ: GRÀCIA I MISSIÓ

Missatge del sant pare Francesc per a la 60a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

Benvolguts germans i germanes, estimadíssims joves,

És la seixantena vegada que se celebra la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, instituïda per sant Pau VI l'any 1964, durant el concili ecumènic Vaticà II. Aquesta iniciativa providencial es proposa ajudar els membres del poble de Déu, personalment i en comunitat, a respondre a la crida i la missió que el Senyor confia a tothom en el món actual, amb les seves ferides i esperances, els seus reptes i les seves conquestes.

Aquest any us proposo reflexionar i pregar guiats pel tema “Vocació: gràcia i missió”. És una ocasió preciosa per a redescobrir amb sorpresa que la crida del Senyor és gràcia, és un do gratuït i, alhora, un compromís a posar-se en camí, a sortir, per a portar l'Evangelí. Som cridats a ser testimonis de la fe, que estreny fort el vincle entre la vida de la gràcia, a través dels sagraments i de la comunió eclesial, i l'apostolat en el món. Animat per l'Esperit, el cristià es deixa interpel·lar per les perifèries existencials i és sensible als drames humans, tenint sempre ben present que la missió és obra de Déu i no la duem a terme sols, sinó en la comunió eclesial, juntament amb els germans i les germanes, guiats pels pastors. Perquè aquest és, des de sempre i per sempre, el somni de Déu: que visquem amb ell en comunió d'amor.

«Escollits abans de la creació del món»

L'apòstol Pau obre davant nostre un horitzó meravellós: en Crist, Déu Pare «ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreussibles als seus ulls». «Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió» (Ef 1,4-5). Són paraules que ens permeten veure la vida en sentit ple. Déu ens “concep” a imatge i semblança seva, i ens vol fills seus: hem estat creats per l'Amor, per amor i amb amor, i estem fets per a estimar.

Al llarg de la nostra vida, aquesta crida, inscrita en el més íntim del nostre ésser i portadora del secret de la felicitat, ens arriba, per l'acció de l'Esperit Sant, d'una manera sempre nova, il·lumina la nostra intel·ligència, infon vigor a la voluntat, ens omple d'admiració i fa abrusar el nostre cor. A vegades fins i tot irromp de manera inesperada. Va ser així per a mi el 21 de setembre de 1953 quan, mentre anava a la festa anual de l'estudiant, vaig sentir l'impuls d'entrar a una església i confessar-me. Aquell dia va canviar la meua vida i va deixar una petjada que perdura fins avui. Però la crida divina al do d'un mateix s'obre pas a poc a poc, a través d'un camí: en contacte amb una situació de pobresa, en un moment de pregària, gràcies a un testimoni clar de l'Evangelí, a una lectura que ens obre la ment quan escoltem la Paraula de Déu i la sentim dirigida directament a nosaltres, en el consell d'un germà o una germana que ens acompanya, en un moment de malaltia o de dol... La fantasia de Déu per a cridar-nos és infinita.

I la seva iniciativa i el seu do gratuït esperen la nostra resposta. La vocació és «l'entramat entre elecció divina i llibertat humana»,¹ una relació dinàmica i estimulante que té com a interlocutors Déu i el cor humà. Així, el do de la vocació és com una llavor divina que germina en el terreny de la nostra vida, ens obre a Déu i ens obre als altres per a compartir amb ells el tresor trobat. Aquesta és l'estructura fonamental del que entenem per vocació: Déu crida estimant i nosaltres, agraïts, responem estimant. Ens descobrim fills i filles estimats pel mateix Pare i ens reconeixem

---

¹ Document final de la XV Assemblea General Ordinària del Sinode dels Bisbes (2018), *Els joves, la fe i el discerniment vocacional*, n. 78.

germans i germanes entre nosaltres. Santa Teresa de l'Infant Jesús, quan finalment “va veure” amb claredat aquesta realitat, va exclamar: «Finalment he trobat la meua vocació! La meua vocació és l'amor! Sí, he trobat el meu lloc a l'Església [...]. Al cor de l'Església, la meua Mare, jo seré l'amor.»²

«Jo soc una missió en aquesta terra»

La crida de Déu, com dèiem, inclou l'enviament. No hi ha vocació sense missió. I no hi ha felicitat i realització plena d'un mateix sense oferir als altres la vida nova que hem trobat. La crida divina a l'amor és una experiència que no es pot callar. «Pobre de mi si no anunciés l'Evangeli!» (1Co 9,16), exclamava sant Pau. I la Primera carta de sant Joan comença així: «Allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, que hem tocat» —és a dir, la Paraula feta carn— «us ho anunciem també a vosaltres perquè la nostra joia sigui completa» (cf. 1,1-4).

Fa cinc anys, a l'exhortació apostòlica *Gaudete et exsultate*, m'adreçava a cada batejat i batejada amb aquestes paraules: «Tu també necessites concebre la totalitat de la teua vida com una missió» (n. 23). Sí, perquè cadascun de nosaltres, sense excloure ningú, pot dir: «Jo soc una missió en aquesta terra, i per això estic en aquest món» (Exhort. ap. *Evangeli gaudium*, 273).

La missió comuna de tots els cristians és testimoniar amb alegria, en tota situació, amb actituds i paraules, el que experimentem estant amb Jesús i en la seva comunitat que és l'Església. I es tradueix en obres de misericòrdia materials i espirituals, en un estil de vida acollidor i mansuet, capaç de proximitat, compassió i tendresa, que va a contracorrent respecte a la cultura de l'exclusió i de la indiferència. Fer-se proïsme, com el bon samarità (cf. Lc 10,25-37), permet comprendre el “nucli” de la vocació cristiana: imitar Jesucrist, que va venir per a servir i no per a ser servit (cf. Mc 10,45).

Aquesta acció missionera no neix simplement de les nostres capacitats, intencions o projectes, ni de la nostra voluntat, ni tampoc del nostre esforç per practicar les virtuts, sinó d'una profunda experiència amb Jesús. Només llavors podem convertir-nos en testimonis d'Algú, d'una Vida, i això ens fa “apòstols”. Aleshores ens reconeixem «com marcats a foc per aquesta missió d'il·luminar, beneir, vivificar, aixecar, guarir, alliberar» (Exhort. ap. *Evangeli gaudium*, 273).

Els dos deixebles d'Emmaús són una icona evangèlica d'aquesta experiència. Després de l'encontre amb Jesús ressuscitat es confien recíprocament: «No és veritat que els nostres cors s'abrusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?» (Lc 24,32). En ells podem veure què significa tenir “cors ardents i peus en camí”.³ És el que desitjo també per a la propera Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa, que espero amb alegria i que té per lema: «Maria se n'anà de pressa» (Lc 1,39). Que cadascú i cadascuna se senti cridat i cridada a aixecar-se i anar de pressa, amb el cor ardent!

Cridats junts: convocats

L'evangelista Marc narra el moment en què Jesús va cridar amb ell els dotze deixebles, cadascun pel seu nom. Els va constituir perquè estiguessin amb ell i per a enviar-los a predicar, guarir les malalties i expulsar els dimonis (cf. Mc 3,13-15). El Senyor posa així els fonaments de la seva nova comunitat. Els Dotze eren persones d'ambients socials i oficis diferents, i no pertanyien a les categories més importants. Els Evangelis ens expliquen també altres crides, com la dels setanta-dos deixebles que Jesús envia de dos en dos (cf. Lc 10,1).

---

² Manuscrit B, *Carta a Maria del Sagrat Cor* (8 de setembre de 1896): *Obres Completes*, Burgos 2006, 261.

³ Cf. Missatge per a la 97a Jornada Mundial de les Missions (6 de gener de 2023).

L'Església és precisament *Ekklesia*, terme grec que significa: 'assemblea de persones cridades', convocades', per a formar la comunitat dels deixebles i de les deixebles missioners de Jesucrist, compromesos a viure el seu amor entre ells (cf. n. 13,34; 15,12) i a difondre'l entre tots, perquè vingui el regne de Déu.

A l'Església tots som servidors i servidores, amb diverses vocacions, carismes i ministeris. La vocació al do d'un mateix en l'amor, comú a tots, es desplega i es concreta en la vida dels cristians laics i laiques, compromesos a construir la família com una petita *Església domèstica* i a renovar els diferents ambients de la societat amb el llevat de l'Evangelí; en el testimoniatge de les consagrades i els consagrats, lliurats totalment a Déu pels germans i les germanes com a profecia del regne de Déu; en els ministres ordenats (diaques, preveres, bisbes), posats al servei de la Paraula, de la pregària i de la comunió del poble sant de Déu. Només en la relació amb totes les altres, cada vocació específica a l'Església es mostra plenament amb la pròpia veritat i riquesa. En aquest sentit, l'Església és una simfonia vocacional, amb totes les vocacions unides i diverses, en harmonia i alhora "en sortida" per a irradiar en el món la vida nova del regne de Déu.

Gràcia i missió: do i tasca

Benvolguts germans i germanes, la vocació és do i tasca, font de vida nova i d'alegria veritable. Que les iniciatives de pregària i animació vinculades a aquesta Jornada puguin reforçar la sensibilitat vocacional en les nostres famílies, en les comunitats parroquials i en les de vida consagrada, en les associacions i en els moviments eclesials. Que l'Esperit del Senyor ressuscitat ens tregui de l'apatia i ens concedeixi simpatia i empatia per a viure cada dia regenerats com a fills de Déu Amor (cf. 1Jn 4,16) i ser per part nostra fecunds en l'amor: capaços de portar vida a tot arreu, especialment on hi ha exclusió i explotació, indigència i mort. Així s'ampliaran els espais d'amor i Déu regnarà cada vegada més en aquest món.

Que en aquest camí ens acompanyi la pregària que va compondre sant Pau VI per a la primera Jornada Mundial de les Vocacions, l'11 d'abril de 1964:

«Jesús, Pastor diví de les ànimes, que has cridat els Apòstols per a fer-los pescadors d'homes, atrau a tu també les ànimes ardents i generoses dels joves, per a fer-los seguidors i ministres teus; fes-los partícips de la teva set de redempció universal [...], revela'ls els horitzons del món sencer [...]; perquè, responent a la teva crida, prolonguin aquí a la terra la teva missió, edificuin el teu Cos místic, que és l'Església, i siguin "sal de la terra i llum del món" (Mt 5,13).»

Que la Mare de Déu us acompanyi i us protegeixi. Amb la meva benedicció.

Francesc

Roma, Sant Joan del Laterà, 30 d'abril de 2023, IV Diumenge de Pasqua.